

Смерть Калнишевського

Андрій Гарасевич

I

Нависло небо оливом похмурим...
Земля затвердла на холодну крицю.
І вихор виє — ранена вовчиця —
і треться з зойком об холодні мури...
Тут день мов ніч... Невиразні контури...
Холодне сонце, мов стріла, промчиться
і знову тоне світ в сніговій бурі,
щоб в чорній ночі заховати лиця...
А в келії, карбованій літами,
лягає тінь...
Це Він у рясі ходить
і думи шле туди, на ясні води,
і мірить крок його холодний камінь...
Молитву Богу шле чоло пророче,
і тонуть в споминах старечі очі...

II

Садок вишневий... Хатка, і степи..
Поля — поля... Ставка чорняві очі.
І день, склоняючись в обійми ночі,
востаннє далеч степу золотить...
Життя — мінливо-золота блакить —
спада серпанком на чоло діточе...
У матері пеститися він хоче
і чує, як вона його пестить...
"Люби до скону рідну Україну,
і до останку сили борони!"
...А він глядів в блакить прозоро-синю
й побіг де манять золотом лани...
І зупинивсь аж в зелені степів,
і слухав музику солодких слів...

III

Кружляє степ... Спадає височінь,
вогнисто розчахнувшись надвоє.
Бичують землю блискавок бичі,
і обрії тремтять в загравах бою...
Під ним — буланий, віжки гризучи,

вужем спинається, кида піною...
А перед ним — похмура далечінь
вгинається під крок козацьких воїв...
Блиснула булава в тугій руці,
на північ скерувалася ворожу...
В останній бій...
Пожари...
Вістовці
відомлять про руїну Запорожжя...
І крізь вогонь, хугу, що виє вовком,
примарою зближаються — Соловки...